

Већ дуже време се врло непристојним речима обраћам ТВ пријемнику кад на истом угледам мог презимењака са именом Чедомир. Заиста, човек ме сваки пут толико изнервира својом елементарном некултуром, незнањем, сарајевско-силајџићевским наступом, да сам у последње време почео да избегавам визуелни контакт са ЛДП ударном иглом путем модерне електронике.

И тако би моја нескривена одбојност (која се граничи са ирационалним страхом од ЛДП лица) остала стабилна и ничим уздрмана, да у јавност пре пар дана, и то преко таблоид-порпарола Демократске странке (Дневни лист „Ало) није процурела мега-гига-супер вест о хапшењу Б. Србљановић.

Сада, након наведеног медијског откривења, приликом конзумирања ставова Биљанине бивше-садашње странке, осмех на мом лицу игра, као неки КУД, неуморно и задовољно.

Без намере да пресуђујем пре судије, и да о случају о коме сам сазнао из новина водим озбиљну полемику, у овом тексту имам намеру повезати наизглед непостојећу везу између политичке уцене, спин заната и крајњег производа – односно вести.

Дакле, читав догађај са госпођом супругом бившег амбасадора Републике Viva la France се догодила негде у новембру и децембру прошле године. Режијери привођења и ислеђивања су били, сасвим сигурно припадници IV одељења ПУ за Град Београд. Ово одељење је надлежно за сузбијање илегалне трговине наркотицима, и народ их од миља зове „Четвртаци“.

Инспектори су дакле Биљану привели, она је наводно све признала, али је након тога, у редовној процедури пред истражним судијом искористила своје право на одбрану ћутањем. Будући да нема података о томе да је више пута поменута госпођа своју изјаву полицији дала у присуству браниоца (адвоката) то је сада велико питање да ли ће се

њено, наводно, признање из полиције, моћи користити касније у судском поступку.

Тек, од појављивања пред истражним судијом (наводно 7. фебруара) па до објављивања вести о овом кривичном догађају, прошло је готово две седмице, те ми на памет пада да је у овом случају, поред статуса окривљеног, Биљана Србљановић постала права жртва политичког поткусуивања и борбе за бираче између демократа и чедиста.

Сасвим је сигурно да су, вазда послушни полицајци из тзв. „станице у 29. новембра“, вест о привођењу БС (дакле још у децембру прошле године) у року од одмах и са напоменом хитно проследили вишим инстанцама, па је тако Биљанино лишење слободе међу елитом већ јако, јако бајата вест.

Но вратимо се телефонском разговору НН службеног лица полиције са НН службеником кабинета председника Србије гледе наведеног хапшења.

Након примитка драгоцене информације, о хапшењу је обавештен и сам председник, који својим неуморним и у медијима утицајним сарадницима даје задатке и без икакве задршке наређује да се ова вест у том тренутку не објављује.

Будући да су „сви председникови људи“ власници више сати рекламног времена на телевизијама са националном фреквенцијом, него моја мајка дрва за потпалу, зауставити објављивање предметне информације је било сасвим лако и безболно. Већи проблем је представљао прави тајминг и прави тренутак, када ова прошлогодишња вест треба да постане доступна и нама, који у децембру 2011. године нисмо посећивали дипломатске вечере и пријеме, па самим тим, из уста супруге британског амбасадора нисмо могли између гутљаја доброг вина, слушати о томе како је Биљана приведена и како је то код њих нормално.

У смислу заузетог става о „ћутању“ медијски господари су решили да вест-информацију, нама, обичним држављанима, проследи тек после празновања, чишћења снега и пуне електрификације. И након што се председник поштено исликао у пределима завејаним и белим, пала је одлука да се јавност Србије и даље забавља такође нечим белим, које се додуше нешто теже чисти, али га зато у Србији има тек нешто мање него снега.

Вест је пуштена, Биљана је већ у јавности прокужена осуђена, а ја први пут стајем на страну некога ко је имао било какве политичке везе са мојим презимењаком-мрзитељем Републике Српске.

„Како на њену страну? Па она је вероватно наркоманка? Па она је пљувала по свему нашем.“ – пита се, читајући ове редове запањени посетилац озбиљних аналитичких сајтова.

Стао сам на њену страну само и једино у смислу права на поштен судски поступак. Права које сваком припада, па га ни ја нећу ускратити било коме, без обзира на политичке, био-хемијске и све друге разлике.

Оно у чему је пре који месец ухваћена Биљана Србљановић је, не врх, него пахуља на леденом брегу. Наивна прича са неизвесним крајем. Ивица и Марица наше свакодневнице.

БС је медијски страдала зато што је њен политички утицај никакав и још мањи, а да је, не дај боже, она посланик чији глас је потребан за изгласавање буџета, нико од нас не би знао за њене снежне склоности које не укључују посету неком ски центру.

Пре неколико година сам чуо (додуше из друге руке) причу о лумперајки која је укључивала и секс и дрогу и народњаке (без рокенрола) а актери немилог и неморалног догађаја су били функционери готово свих странака које прелазе цензус. Прича ме је толико запањила да сам упитао да ли је могуће да ништа од тога не процури у јавност, али ме је приповедач уверавао да је тако што немогуће, будући да су учесници баханалија власници и креатори јавног мњења, те је тако дискреција остала загарантована.

Све наведено јасно указује на чињеницу да у Србији постоје најмање два лица људи који неуморно и стално нуде своје управљачке услуге, те да ти исти људи имају једно лице за народ, друго за породицу, а треће за дилера или пословну пратњу.

Биљана носић белеше

Пише: Мироје Јовановић
субота, 25 фебруар 2012 08:06

Ипак, не заборавимо да се суштина кривичног дела које се ставља на терет Биљани своди на поседовање наркотика, односно главна женска улога у овој сапун драми је намерила да сама себи скрати живот и боравак на слободи. Конкретно, више ме мучи помисао на то да је неко донео у престоницу гомилу кокаина и да га несметано продаје до тренутка док муштерија не постане неко са вишег нивоа игрице.

Епизода са либералном списатељицом говори још и о томе да у Србији постоје људи у систему који имају моћ да одложе и темпирају сваку информацију која нам се сервира, па сад наивно дечачки питам:

Шта нам још нису рекли?

Аутор је адвокат и стални сарадник Српског културног клуба